

ABSTRACT: *Een van de krachtigste behoeften die we als individu hebben, is simpelweg 'weten wie ik ben?'. Het blijft voor velen een constante en zelfs ongrijpbare jacht en een van de grootste frustraties van het leven. Voor de meesten ontwikkelen we snel een gevoel van eigenwaarde waar we ons prettig bij voelen en hoewel we misschien niet helemaal zeker zijn van de volledige omvang van onze persoonlijke identiteit, zijn we vastbesloten en gelukkig met wat we weten en hoe we het leven ervaren. In veel opzichten is het een evenwichtsoefening tussen het volledig willen begrijpen en de inspanning en potentiële strijd die nodig zijn om het volledig te verkennen.*

Mens zijn is in de beste tijden een complexe taak en voor sommigen is het nastreven van een volledig begrip van onze identiteit moeilijk en beladen met pijn en inderdaad lijden. Hoewel de meerderheid van de mensen hun identiteit zonder al te veel moeite kan accepteren, worstelen sommigen er voortdurend mee. De zeer regressieve volwassen baby is zeker een van de laatste. In dit artikel wil ik het probleem van persoonlijke identiteit onderzoeken en hoe de regressieve volwassen baby in het echte leven past - conflicten en zo.

In eerdere artikelen heb ik het concept van besproken *Kracht van de Regressieve Aandrijving*. Kortom, wat we ontdekken is dat hoewel de regressieve aandrijving zelf redelijk vergelijkbaar is in de resultaten voor alle volwassen baby's, de *kracht* van die aandrijving enorm kan variëren. Voor velen is het een lichteffect dat leidt tot de verlangens en wensen van infantiele aard, maar dat redelijk gemakkelijk kan worden beheerd en gecontroleerd en desgewenst zelfs genegeerd. Dan is er het grote segment voor wie de drive vrij sterk is en die vereist dat ermee wordt omgegaan en ernaar wordt gehandeld. Deze vrij brede groep is waar de meeste AB's zitten, met de frequente behoefte om achteruit te gaan en de behoeften te vervullen die zo krachtig ingebakken zijn. En dan is er de derde groep, wiens regressieve drive extreem sterk is, en die het vermogen overtreft om simpelweg eenvoudig en effectief te negeren of zelfs te beheren. Het is een enorm krachtige behoefte die gewoon niet weggaat en vaak destructief en diep pijnlijk kan zijn. Hoewel de definitie van een 'psychologische stoornis' subjectief kan zijn, is het in dit geval zeker een stoornis omdat het letterlijk een *stoornis* en een zekere mate van disfunctie in iemands leven brengt. Het woord 'stoornis' kan aanstootgevend lijken, dus neem het als een letterlijke term, niet als een pejoratieve term.

Een regressieve drift staat fundamenteel haaks op onze natuurlijke en normale manier van leven. In de meeste gevallen is het echter geen disfunctie, maar meer een verscheidenheid of diversiteit aan leven, omdat het ons vermogen om als individu te functioneren niet nadelig of significant beïnvloedt. Als het echter ons vermogen om het gemakkelijk te beheren overschrijdt, wordt het een probleem.

Een veel voorkomend thema dat voorkomt in AB-discussies is de vraag *'ben ik een volwassene die als baby optreedt of ben ik eigenlijk een baby die doet alsof ik een volwassene ben'?* Het is een grote vraag die veel mensen in verwarring brengt. Laten we eerst eens kijken waarom de vraag zelfs wordt gesteld.

Voor velen lijkt deze vraag belachelijk en belachelijk. *'Natuurlijk ben je een volwassene en handel je als een baby!'* is het algemene en vaak ongevoelig antwoord. Anderen springen dan in en zijn het eens met de stelling dat hun ware identiteit die van een echte baby is en dat ze de façade van volwassenheid gebruiken om simpelweg te functioneren in een wereld die hun 'waarheid' niet ziet. De sterke divergentie van deze twee posities wordt grotendeels gedreven door wat we hierboven bespraken met betrekking tot de kracht van de drive. Als uw persoonlijke regressieve drive betekent

dat u af en toe een luier draagt en af en toe wat tijd doorbrengt in de 'babymodus', dan zit u in de eerste groep en verklaart u dat een baby zijn slechts een add-on of een randapparaat is activiteit voor jou. Maar als je leven draait om bijna constante regressieve gedachten en driften, vaak luiers en een leven dat sterk beïnvloed wordt door regressie, dan zou je heel gemakkelijk in het laatste geval kunnen zijn en je afvragen of je inderdaad een baby was en geen volledig gevormde volwassene. Uw identiteit kan daardoor verward en in crisis zijn.

Laten we dit dilemma eens bekijken.

Er zijn twee basisbehoeften van de regressieve volwassen baby die zijn bevestigd door onderzoek en meerdere anekdotische gesprekken.

- 1) Dat je een *echte* (dwz echte) baby bent en dat je dat feit nodig hebt om erkend en erkend te worden. In wezen dat mensen *'je zien zoals je bent'*. Of in ieder geval één persoon.
- 2) De regressieve volwassen baby hunkert naar en heeft behoefte aan een of andere vorm van ouder-kindrelatie die voldoet aan de fundamentele infantiele behoefte aan zorg en controle en basis ouderschap.

Laten we naar punt één kijken. Het is zowel nauwkeurig, maar ook potentieel misleidend zonder context. Het is de bedoeling om te beweren dat *'ik babyachtig ben en dat ik zeer sterke baby behoeften en drijfveren heb. Het is echt en mijn gevoelens zijn echt en ik ben op een heel belangrijke manier een baby.'* De volwassen baby heeft dit nodig om door ten minste één andere persoon te worden herkend en geaccepteerd. Ze hebben externe validatie nodig van hun zeer krachtige interne ervaring.

De realiteit van punt één is dat de regressieve baby een sterk, uniek en zeer echt infantiel aspect heeft dat leeft en handelt en in veel opzichten in fundamentele conflicten is met de leerstellingen en het gedrag van volwassenheid. En dus wordt de vraag voor velen gesteld ...

"Ben ik een baby of ben ik een volwassene?"

Het is voor velen een belangrijke vraag en daarom moeten we er uitgebreid op ingaan.

Laten we de vraag over de volwassen baby even kort laten en de aard van identiteit bespreken. Ieder van ons heeft een identiteit die complex en betrokken is.

Een vrouw kan bijvoorbeeld zowel een vrouw, een moeder, een dochter, een vriend, een minnaar, een christen of een verscheidenheid aan vergelijkbare rollen zijn. Diezelfde vrouw kan ook een wild promiscue of overspelige minnaar, een feest meisje of een verscheidenheid aan andere typen zijn. Ze kan hetero, lesbisch, biseksueel of zelfs asexueel zijn. Al deze componenten maken deel uit van haar identiteit. En hoewel sommige van deze rollen tot op zekere hoogte op gespannen voet kunnen staan met elkaar, is de hele identiteit in wezen complementair, dwz *het werkt samen om het geheel te vormen*. Geen van deze rollen reikt buiten de unieke identiteit van 'vrouw'. De identiteit van de persoon is in wezen *niet in conflict*. Dit wil niet zeggen dat een individu geen problemen zal hebben met zijn rollen of gedrag, maar dat ze in wezen niet tegenstrijdig zijn.

Dit bovenstaande concept is belangrijk om te begrijpen. De hierboven beschreven persoon heeft doorgaans geen 'identiteitsprobleem'. Voor alle duidelijkheid, ik heb het niet over de veel voorkomende en veel voorkomende vragen die we van onszelf hebben over 'wie ik ben' of 'wat doe ik'. We stellen deze dingen allemaal van tijd tot tijd in vraag, maar we stellen niet echt de essentie van onze discussie, en daar hebben *kernidentiteit* ter we het hier over. En hier is het probleem

waarmee de regressieve volwassen baby te maken kan krijgen, als de kracht van die drive krachtig genoeg wordt om ons ertoe te brengen onze twijfel *kernidentiteit te trekken*.

Ik gebruik heel bewust de term *kernidentiteit* hier omdat het centraal staat om deze basisvraag te begrijpen en er een goed antwoord op te vinden.

Dus, hoe beantwoorden we die vraag over wie we zijn - volwassenen of baby's die volwassen zijn?

Zoals eerder vermeld en besproken, is de baby identiteit voor zeer regressieve AB's niet louter een constructie of een denkbeeldige overtuiging. Het is geen toneelspel of een laffe afkeer van verantwoordelijkheden van volwassenen. Het is niet eenvoudig om een luier te dragen of aan een fopspeen te zuigen. Deze persoon is een ECHTE BABY.

Laat me dit nog eens in detail zeggen. Voor het zeer regressieve individu zijn de gedragingen, gevoelens, emoties, verwachtingen en behoeften die van een echte en echte baby. Een baby. A ... Baby ... Identiteit.

Sommigen van u zullen dit lezen die spotten en weinig tot geen begrip hebben van die verklaring, maar anderen van u zullen zich hier onmiddellijk op een volkomen logische manier mee verhouden. Het zal een 100% afstemming zijn op je eigen ervaring. Het zal op een fundamenteel niveau met je resoneren.

Maar dat geeft nog steeds geen antwoord op de vraag. Het enige dat het doet is een fundamenteel identiteitsconflict. En toch leidt dat paradoxaal genoeg tot het antwoord.

De regressieve baby identiteit is in fundamenteel conflict met de volwassen identiteit.

In tegenstelling tot het voorbeeld hierboven, waar de verschillende rollen van de identiteit in wezen complementair en niet tegenstrijdig zijn, is de baby identiteit die zeer regressieve AB's hebben fundamenteel in tegenspraak met en in strijd met de volwassen identiteit. Dit is het zaad van alle interne problemen en beproevingen van de zeer regressieve volwassen baby - het fundamentele conflict tussen twee afzonderlijke identiteiten. Het idee dat iemand tegelijkertijd zowel een baby als een volwassene kan zijn, is belachelijk, omdat het letterlijk onmogelijk is.

Voordat we verder gaan, wil ik aan degenen die het niet begrijpen uitleggen dat voor de zeer regressieve, de infantiele aard echt *echt is*. Het is geen aangeleerd gedrag, maar instinctieve acties en emoties. In diepe regressie kan een volwassen baby lange periodes spelen met speelgoed of interactie hebben met een ander op een manier die erg lijkt op een echte baby of peuter. De denkpatronen zijn aanzienlijk infantiel en ze kunnen de tv-show van een kind bekijken en ervan genieten op kinderniveau. Inkleuren is leuk zoals een kind ervan zou genieten en laat vaak een verminderde motorische controle zien als bij een echt kind. Voor velen gaat de taal zelf over op een jonger niveau. Wat er gebeurt is dat de persoon *zet* die baby identiteit en het is *op de top* van de volwassen identiteit voor de tijd van regressie.

Nu komen we bij de kwestie van de *kwaliteit* van de baby identiteit. We hebben de waarachtigheid en het bestaan van de baby-identiteit al vastgesteld en nu moeten we de omvang en 'kwaliteit' van deze identiteit bespreken.

Hoewel sommigen dit misschien niet leuk vinden, is de waarheid dat zelfs in de diepste regressie de identiteit van de baby onvolledig is. Dit wil niet zeggen dat het niet echt is of dat het denkbeeldig is,

maar eerder om te zeggen dat het geen 100% replica is van een echt fysiek kind. Laten we hier snel enkele voorbeelden van bekijken.

Een fysieke baby heeft in dit opzicht geen communicatieve vaardigheden of op zijn best zeer beperkte vaardigheden. De meeste communicatie tussen zeer jonge kinderen verloopt via gebaren of huilen. Bij een oudere baby of jonge peuter zal er enige verbale communicatie zijn, maar meestal zeer beperkt. Evenzo beweegt het kind niet anders dan door te kruipen - als dat zo is. Maar het belangrijkste is dat cognitieve vaardigheden zeer beperkt zijn. De teruggetrokken volwassen baby zal doorgaans een groot aantal baby attributen hebben, maar zal bij sommige ernstig ontbreken. Communicatie met een ander kan een gestileerde vorm van spraak en gebaren inhouden, maar zal niet echt infantiel zijn. Er kan sprake zijn van kruipen, maar lopen is nog steeds waarschijnlijk en cognitieve vaardigheden zullen in wezen volwassen blijven.

Laten we even cognitieve vaardigheden bespreken. Als ik zeg dat het cognitieve vermogen van volwassenen blijft bestaan, wil dat niet zeggen dat het denken als een kind zich niet voordoet. Een aantal heeft gemeld dat ze tijdens diepe regressie 'heel anders denken'. Ze hebben misschien meer simplistisch en meer infantiel denken en reageren meer als een baby dan als een volwassene, maar de cognitieve toestand van de volwassene blijft intact, zelfs als deze wordt onderdrukt of ondergeschikt wordt gemaakt aan het denken van een baby. Cognitief gedrag bij zuigelingen bestaat, maar is onvolledig en komt voor bij voortdurende aanwezigheid van cognitie bij volwassenen.

Kortom, ik zeg dat regressie GEEN echt dissociatieve staat is. Volwassen baby's blijven zich ervan bewust zijn dat ze volwassenen zijn. Maar - en dit is belangrijk - ze plaatsen in wezen de identiteit baby *van bovenop de identiteit van de volwassene en proberen het primale van identiteit aan de baby toe te wijzen*. En nu zien we het begin van een antwoord op de belangrijke vraag wie de regressieve volwassen baby is: baby of volwassene.

Ze zijn beide.

Op zichzelf is dat niet veel waard, maar de mechanica die we hierboven bespraken is dat wel, omdat het een raamwerk bouwt waarop deze dualiteit van de natuur kan bestaan.

De baby-identiteit is echt. Het is geen verzinsel of een onderdeel van een psychose. Het is echt. Het is echter niet compleet. Het volstaat niet in dat voortbestaan omdat de teruggevallen baby alleen niet mogelijk is. De identiteit van het kind mist veel van de elementen om een bevredigend en volledig onafhankelijk bestaan als een echte baby mogelijk te maken. Het is duidelijk dat een echte baby een voltijdse verzorger nodig heeft, maar dit is niet wat ik bedoel. Zelfs met een fulltime bereidwillige ouder / verzorger is een compleet en volledig baby bestaan niet mogelijk. De innerlijke identiteit van het kind is onvoldoende voor de taak van een langdurig solo-bestaan. Er ontbreken te veel componenten. Dit doet op geen enkele manier afbreuk aan de geldigheid of realiteit van deze baby-identiteit. Het kan simpelweg niet de plaats innemen van de primaire identiteit, dwz volwassene. Het is echter wat we een SUB-IDENTITEIT noemen.

Een subidentiteit is een afzonderlijke identiteit met eigen consistente waarden, emoties, fysieke en cognitieve uitdrukkingen. Net als in het voorbeeld van de vrouw eerder, zijn de verschillende rollen en acties van de subidentiteit volledig met elkaar in overeenstemming. Het probleem doet zich echter voor dat de subidentiteit zelf in conflict is en vaak een *dramatisch* conflict met de PRIMAIRE IDENTITEIT. Dit is het conflict tussen baby en volwassene dat we ervaren.

Dit is het probleem dat regressieve volwassen baby's zo plaagt - dat de *echte* identiteit van een baby voortdurend in conflict is met de *echte* identiteit van volwassen zijn. Dus, terug naar de oorspronkelijke vraag of de AB al dan niet baby of volwassene is.

We zijn allemaal volwassenen. Onze primaire identiteit is die van volwassenen en dat verandert niet. De regressieve volwassen baby heeft echter een subidentiteit die een baby is en zeer substantieel. Toen we eerder vermeldde dat de identiteit van het kind onvolledig is, doet dit op geen enkele manier afbreuk aan de realiteit van het bestaan of de intrinsieke waarde van de identiteit van het kind. Het onderstreept eenvoudigweg dat het een **SUB**-identiteit is en geen **primaire** identiteit.

Dit concept van subidentiteit is ook nuttig bij het bespreken van de sissy (in tegenstelling tot transgenders). Voor sommigen is het gewoon cross-dressing of een beetje als spel en plezier, maar voor anderen is de vrouwelijke drive echt en krachtig, maar net als de sub-identiteit van de baby is het niet compleet of fulltime. De sissy-subidentiteit is een echte ervaring, maar staat daarom niet gelijk aan transgender. De primaire identiteit blijft mannelijk, terwijl de subidentiteit vrouwelijk is. De sissy-baby is hetzelfde omdat de sub-identiteit van de baby ook vrouwelijk is, terwijl de primaire identiteit volwassen man is. De twee zijn duidelijk in aanzienlijke conflicten, maar bestaan in een ongemakkelijk compromis omdat de ene primair is en de andere secundair of onderdanig.

Door te beseffen dat de sub-identiteit echt is, maar nog steeds een SUB-identiteit is, is er minder conflict met de primaire identiteit mogelijk. Het sluit ook de onbeantwoorbare vraag uit of we al dan niet baby of volwassene zijn door de aard van de vraag te veranderen.

Er kunnen problemen ontstaan als we proberen de subidentiteit eenzijdig op de primaire identiteit te forceren. Het is niet zo'n groot probleem in de volwassen babywereld, omdat het eenzijdig onmogelijk is om de baby identiteit boven de volwassen identiteit te dwingen. Het is echter mogelijk, maar problematisch om een echte vrouwelijke subidentiteit eenzijdig naar een mannelijke primaire identiteit te duwen. Een subidentiteit is per definitie onvolledig en door te proberen een primaire identiteit kunstmatig te vervangen door een onvolledige leidt dit tot problemen zoals onoplosbare conflicten. Dit is van toepassing op de sissy-baby omdat de vraag *'ben ik een baby of een volwassene'* ook omvat, *'ben ik een babymeisje of een volwassen meisje'*. De subidentiteit van de vrouwelijke baby is onvolledig.

Ik heb vaak mensen laten zeggen dat ze denken dat ze een 'transgender lesbische baby' zijn in plaats van een mannelijke volwassene. Dit is een klassiek geval van het eenzijdig proberen een onvolledige subidentiteit op een primaire identiteit te forceren en daarom kunstmatig oplossingen te moeten zoeken voor nieuw opduikende conflicten. 'Lesbisch' is een poging om het vrouwelijke met elkaar te verzoenen en toch penetrerende seks met een vrouw te willen. Door te accepteren dat de subidentiteit een vrouwelijke baby is en de primaire identiteit een mannelijke volwassene is, wordt dit conflict opgelost of, om precies te zijn, komt het in de eerste plaats niet voor.

Een sub-identiteit KAN NIET een primaire identiteit ondervangen (of vervangen). Het kan naast elkaar bestaan, maar zal altijd onvolledig zijn en in een ondergeschikte rol voor de primaire identiteit bestaan. Het geval van transgender is dat de primaire identiteit vrouw is en altijd is geweest, terwijl ze in tegenstelling staat tot fysieke seksualiteit. Dit is echter geen artikel over de fijne kneepjes van transgender, maar om er simpelweg op te wijzen dat de primaire identiteit nog steeds niet fundamenteel is veranderd. De interne inhoud van de identiteit verandert en verandert zeker in de loop van de tijd naarmate we groeien en ontwikkelen, maar blijft binnen de beperkingen van de primaire identiteit. Evenzo groeit en ontwikkelt en verandert de regressieve subidentiteit in de loop

van de tijd om substantieel te worden naarmate deze meer tijd krijgt om zich uit te drukken in een veilige en acceptabele omgeving.

SAMENVATTING: *Het doel van dit artikel is om zowel de vraag te beantwoorden als een model te bouwen waarmee we de structuur van onze complexe identiteiten begrijpen. Door te begrijpen dat de regressieve infantiele identiteit in feite een subidentiteit is, geven we onszelf de vrijheid om te accepteren wie we zijn - zowel als baby en volwassenen - en om meer inzicht te krijgen in de intrinsieke conflicten die zich voordoen en om gelukkiger en meer tevreden te leven houdt van.*

Michael Bent

www.abdiscovery.com.au